

צוגת האופנה. לכך דאגו שלושי-מאות נשות-החברה ונערות-החחר שישבו באולם כמו

„חזר אחרי“
נקראת השמלה הלבנה שלבשה אחת הדוגמניות האמריקאיות: פשוטה בקווייה אך חזורה ביותר. לא היה בה כל חידוש מחפכני. כפתוריה נמשכים עד למטה, ואת המותן הצרה מדגישה חגורה הדוקה.

„החברה הגבוהה“
זוהי, משום מה, שמה של השמלה הפחות יפה באוסף. מחיאות-הכפיים האדיבות היו יותר לכבוד לילי, הדוגמנית שלבשה אותה באוסף, מאשר מחמאה למיסטר ג'ון.

אמריקאית, וזו הסיבה מדוע בחרו להציג את הדגמים כאן. האשה האמריקאית, אומרת ז'יא, היא נהגת המשפחה, טבחת, אחות רחמניה, אם וכל מה שאתם רוצים. לכן היא זקוקה יותר מכל אחרת לתלבושת נאה, אך נוחה.

היא מבטיחה שנראה גם את הדוגמניות המקומיות, מתפעלת מהן באדיבות. התצוגה מתחילה סוף סוף.

★ ★ ★

טוידלדי וטוידלדאם

לאלה שצופו לחידושי אופנה מרעיי-שים, נכונה אכזבה. כל דמיון בין הדגמים ובין צורה-האופנה החדש, היה מקרי לגמרי. האורך היה נורמלי, המותניים במקום, תודה לאל. החידוש היחיד היו הכר בעים הגדולים רחבי-התמורת והמצחיקים לעיתים.

הדוגמניות האמריקאיות, שניראו לי כל הזמן כטוידלדי וטוידלדאם, עוררו את רגשות עם הופעתן. הליכתן שונה מזו של הדוגמניות המקומיות. הן פוסעות לאט יותר, מכניסות את הבטן ומהלכות בגב כפוף קמעה. כך עושים באמריקה.

חיכוך מיכני ורובתי. הדוגמניות הישראליות היו אולי פחות מקצועיות, אך לבביות יותר. סוגיה חייכה במלוא שניה הצחורות וגומות-החן בלחיה. רינה חייס אפילו לא התאפקה מלצחק באמה, כאשר הופיעה כי מסרתו של אירוס, כחליפה ורדרדה מתוקה ובכובע שחור ענקי, שבקושי נראתה מתוכו. בהודמנות זו אני רוצה לומר כאן ועתה שמי שחשב שיש לי נגדה משהו, טעה. אני פשוט משתגענת אחרי רינה חייס. אני בטוחה שכאשר היא שוכחת לרבע שהיא רינה חייס, היא חביבה מאד.

הנעליים היו כולן מחודדות בקצותיהן, בעלות עקב דק אך נמוך.

בעצם, הדגמים היו נאים ביותר, אבל לא מסעירים. בשבת בצהריים, למשל, רואים ברחוב דיונגוף דברים לא פחות יפים, בחינם אין כסף. ואיני רואה כיצד יכולים הדגמים שהוצגו להתאים לדרישות האקלים שלנו. שמלה צרה והדוקה היא יפה מאד, כשיש לך האביזרים המתאימים לכך. אבל זה לא תענוג גדול להתהלך בה ביום שרבי. השאטנונג, שהיה האריג השליט בתצוגה, הוא קל, רך ונעים, אך מתקמט מאד, אם תשאלו אותי. הייתי רוצה לראות את השמלות והחליפות האלה על הדוגמניות, אחרי שישבו עליהן עשר דקות. מעניין מה תהיה צורתן (של השמלות) אז.

★ ★ ★

לנשים לא איפפת

אך למי, בעצם, זה איכפת? אף אחת לא באה למלון זן כדי לראות תצוגת אופנה דוקא.

הלב היהודי החם ירטוט בדואי למשמע שאלתה של לרבי, ששאלה בתמימות אופי יינית לבלונדיות, אם זה נכון שלפני עשר שנים היה המקום שמם כמו תחום-מושב אינדיאני.

אני מקחה שגם לא תישארו אדישות לדעת, שלמחרת הצטלמו לרבי וקארול בארבר על רקע מקומות ישראליים היסטוריים, בשביל עתוני אופנה אמריקאיים, כשהן לובשות את לפני ואחרי הנדבבו על רקע חולות קיסריה, והחברה הגבוהה בשטח הגדול של יפו.

מקבלים תשואות הקהל

של חתיכה תל-אביבית ידועה. למראה שמלת השק שלה, הנראית מלפנים כדיוק כמו מאחור (השמלה), לא החתיכה, גם החתיכה, בעצם) שאלתיה: „את באה או הולכת?“

לבסוף, אחרי איחור ממושך וקפה פושר ותפל, הודיעה בטי דובינר הדינאמית על התחלת התוכנית. מופיעה אשה לבושה אדום וחובשת כובע אדום-לא-פחות ורחבי-תמורת. גלוריה גלפאנט. מישהו לוחש לי שהיא אם לשלושת ילדים. אז מה? נראית מטופחת מאד.

בנימה חביבה מאד, היא מספרת שבפעם אין כל הבדל בין האשה הישראלית וה-

לברכות
אחרי
סקרו
המבטיחה
הדולגאר,
לא עשו
עזריה
ומנ
הצלמים
ידעה
דידותה